

Zlatna kiša košljunska

Ponovno je srce moje prionulo
uz tajanstveni romor zlata bijelog, tekućeg,
razlijevajući se s njim i
brišući tamne obrise sjena.

Ostajalo je tek zvonko šuštanje svjetlosti
u gustom kiši, otežalim sivim oblacima,
u mreškanju i ljuljuškanju mora,
koje se sjajilo i protezalo do mojih nogu,
i nevidljive su bile suze,
iako su sustizale jedna drugu,
u nepreglednom mnoštvu kapi.

Moje bijelo zlato, zlato moje....

Dragi, mogu li ga zadržati
samo još ovaj put,
dok se ponovno ne sretnemo
i dok ga ne razdamo?